

Sygn. akt III AUa 1098/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jerzy Andrzejewski
Sędziowie:	SSA Magdalena Budzyńska - Górecka SSA Małgorzata Węgrzynowska - Czajewska (spr.)
Protokolant:	Wioletta Blach

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2013 r. w Gdańsku

sprawy J. S. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji J. S. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 21 marca 2012 r.,
sygn. akt IV U 120/12

zmienia zaskarżony wyrok i przyznaje wnioskodawcy J. S. (1) prawo do emerytury od dnia 1 grudnia 2011 r.

Sygn. akt III AUa 1098/12

UZASADNIENIE

J. S. (1) wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30.12.2011 r. odmawiającej prawa do emerytury.

W uzasadnieniu wywiedzionego odwołania wskazał, iż nie może potwierdzić świadectwem pracy w szczególnych warunkach faktu wykonywania pracy w okresie od 10.11.1969 r. do 22.02.1977 r. na stanowisku traktorzysty w Spółdzielni Kółek Rolniczych w B. Z/S w O., gdyż pracodawca uległ likwidacji. Podniósł ponadto, iż do jego zadań należały prace polowe (orkę, bronowanie, kultywacja) i transportowe w warunkach szkodliwych, ponieważ opryskiwał substancjami chemicznymi zboża, buraki cukrowe i ziemniaki. Wywoził także szamba, gnojowice beczką asenizacyjną. Wywoził obornik i wapno nawozowe. W czasie żniw jeździł snopowiązałką i młócił młocarnią.

Wniósł o zmianę decyzji organu rentowego i przyznanie mu emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych podtrzymał zaskarżoną decyzję i wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Włocławku wyrokiem z dnia 21 marca 2012 r. oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

J. S. (1) urodził się (...)r. W okresie od dnia 10 listopada 1969 r. do dnia 23 lutego 1977 r. był zatrudniony w Spółdzielni Kółek Rolniczych w B.z/s w O.w wymiarze pełnego etatu na stanowisku traktorzysty. W 1970 r. J. S. (1) ukończył kurs w zakresie nawożenia gleby i ochrony roślin oraz w 1972 r. kurs chemizacji i ochrony roślin.

W ramach zatrudnienia wnioskodawca jako kierowca ciągnika wykonywał prace polowe tj. orkę, bronowanie, kultywację, opryski roślin. Podczas, gdy nie było pracy dla kierowcy ciągnika wnioskodawca wykonywał prace remontowe. J. S. (1) w ramach wykonywania oprysków roślin albo kierował ciągnikiem, albo dobierał środki chemiczne do wykonywania oprysków i wykonywał opryskiwanie. Tylko przy opryskiwaniu buraków wszystkie czynności związane z tym opryskiem wykonywał sam traktorzysta. Od października do stycznia J. S. (1) nie wykonywał oprysków, pracował w cukrowni, wówczas to albo wykonywał prace remontowe w warsztacie, albo posypywał drogi piaskarką. Prace polowe, przy których pracował wnioskodawca zaczynały się w marcu lub w kwietniu.

W dniu 07.12.2011 r. J. S. (1) wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o emeryturę. W trakcie przeprowadzonego postępowania wnioskodawca udowodnił na dzień 1 stycznia 1999r. 25 lat okresów składkowych i uzupełniających

Decyzją z dnia 30.12.2011 r. organ rentowy odmówił J. S. (1) prawa do emerytury albowiem nie ukończył on 65 lat, nie posiada również wymaganego 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach organu rentowego oraz aktach osobowych wnioskodawcy, albowiem żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich autentyczności. Podkreślenia również wymaga, że dokumenty w aktach osobowych J. S. (1) są kompletne, nie noszą cech przerobienia które mogły by stanowić przesłankę do odmówienia im przymiotu wiarygodności.

W ocenie Sądu, wbrew wywodom wnioskodawcy, z przedłożonych akt nie można wywieść, że świadczył on pracę kierowcy ciągnika (traktorzysty) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Podkreślenia bowiem wymaga, że, co prawda w znajdujących się w aktach osobowych: świadectwie pracy z dnia 26.03.1977 r., umowie o pracę z dnia 10.11.1969 r., kwestionariuszu osobowym, zaświadczeniu o ukończeniu kursu w zakresie nawożenia i ochrony roślin z dnia 24.01.1970 r., zaświadczeniu o ukończeniu kursu w zakresie chemizacji i ochrony roślin z dnia 15.01.1972 r., angażu z dnia 20.01.1975 r., protokole z przekazania ciągnika U. C -330 określa się stanowisko pracy wnioskodawcy jako traktorzysty to, niniejsze dokumenty, prócz stanowiska pracy wnioskodawcy, same w sobie nie dowodzą jeszcze, że J. S. (1) pracował jako kierowca traktora w sposób stały i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Ocenę charakteru pracy świadczonej przez wnioskodawcę w Spółdzielni Kółek Rolniczych w B. z/s w O. Sąd dokonał przede wszystkim w oparciu o zeznania świadków M. K. i A. W., którzy byli kierowcami ciągników w zakładzie pracy odwołującego się. Świadkowie zgodnie oświadczyli, że J. S. (1) pracował jako kierowca ciągnika w grupie pracowników, wykonujących usługi chemizacyjne. Co było znamienne dla podjętego przez Sąd rozstrzygnięcia zawnioskowani świadkowie treścią swoich zeznań nie potwierdzili by wnioskodawca pracę kierowcy ciągnika świadczył w sposób stały w pełnym wymiarze czasu pracy. Z relacji świadka A. W. wynika, iż zimą w zakładzie pracy wnioskodawcy nie wykonywało się oprysków. Powyższą okoliczność potwierdzają zeznania świadka M. K., który ponadto podał, iż w okresie zimy pracownicy wykonywali prace remontowe. Okoliczność powyższą potwierdził zeznaniami także

wnioskodawca podając, iż w okresie od października do stycznia pracował w cukrowni, bądź w warsztacie wykonując prace remontowe.

W ocenie Sądu świadkowie zeznawali spójnie, a przede wszystkim prawdziwie, gdyż ich zeznania były zbieżne ze sobą, jak również z dokumentami znajdującymi się w aktach osobowych wnioskodawcy w postaci świadectwa pracy, umowy o pracę, zaświadczeń o odbyciu przez wnioskodawcę kursów nawożenia i ochrony roślin, chemizacji i ochrony roślin, jak również zeznaniami wnioskodawcy.

W świetle dokonanej powyżej oceny materiału dowodowego Sąd uwzględnił również zeznania samego wnioskodawcy jednakże w części skorelowanej z ustalonym w sprawie stanie faktycznym. Sąd nie kwestionuje zakresu czynności jakie opisał J. S. (1). Wskazać jednak należy, że praca kierowcy ciągnika nie była wykonywana stale w pełnym wymiarze czasu. Jak wynika bowiem, z zeznań powyżej opisanych świadków oraz wnioskodawcy w okresie zimy J. S. (1) nie wykonywał pracy kierowcy ciągnika, gdyż pracował w cukrowni, a przede wszystkim w warsztacie, w którym zajmował się pracami remontowymi. Tym samym J. S. (1) nie świadczył stale pracy kierowcy ciągnika skoro zajmował się również pracami remontowymi, zaś w okresie od wiosny do jesieni także przygotowywał środki chemiczne do spryskiwania roślin i dokonywał oprysku nie kierując w tym czasie ciągnikiem.

Prawo do emerytury ocenić trzeba w oparciu o przepisy art. 184 ust. 1 wyżej ustawy emerytalnej w zw. z § 4 ust. 1 pkt 1 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U Nr 8, poz.43 ze zm.).

Zgodnie z powołanymi przepisami pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, stanowiącym załącznik do powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki- w przypadku- mężczyzny osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat i ma wymagany okres zatrudnienia (25 lat), w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Bezspornym jest, że J. S. (1) udowodnił łączny okres zatrudnienia wynoszący 25 lat okresów składkowych i uzupełniających, w tym 11 lat 6 miesięcy i 3 dni pracy w warunkach szczególnych.

Ustawodawca treścią § 2 powyższego aktu ustanowił, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Wykonywanie zatem pracy kierowcy ciągnika w niepełnym wymiarze czasu pracy uniemożliwia zaliczenie jej jako pracy w warunkach szczególnych (wyrok sądu apelacyjnego w Katowicach z 09.11.2006r., III AUa 174/06, LEX 310485). Znamiennym dla oceny charakteru pracy świadczonej przez J. S. (1) była treść zeznań świadków M. K. i A. W., jak również samego wnioskodawcy. Podniesione dowody wskazują, że praca kierowcy ciągnika poprzepłatana była szeregiem innych czynności nie związanych z prowadzeniem owego pojazdu tj. stały udział przy czynnościach opryskiwania roślin bez konieczności kierowania ciągnikiem, przygotowywania środków chemicznych do oprysku dla całej grupy pracowników wykonujących opryski, prace remontowe wykonywane w okresie zimowym.

W świetle powyższego uznać należało, że J. S. (1) nie może skorzystać z uprawnienia do emerytury przy niższym wieku emerytalnym albowiem nie udowodnił, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15.12.1997r., II UKN 417/97, OSNP 1998/21/638).

Sąd Okręgowy uznał, iż wydana w sprawie decyzja organu rentowego była zasadna, w związku z czym odwołanie J. S. (2) jako bezzasadne na podstawie art. 47714§1 k.p.c. podlegało oddaleniu.

Apelacją od wyroku wywiódł wnioskodawca podnosząc, że oddalono odwołanie uzasadniając to faktem, iż powód nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy od 10.11.1969 r. do 20.02.1977 r. w warunkach szczególnych.

Wyżej wymienione świadectwo faktycznie nie zostało przedłożone. Powodem było jego zawieruszenie się. Po dokładnych poszukiwaniach zostało odnalezione i niniejszym zostaje przedłożone Sądowi w celu przeprowadzenia postępowania apelacyjnego.

Do apelacji skarżący przedłożył świadectwo pracy w szkodliwych warunkach z 18 czerwca 2004 r., z które wynika, iż w okresie od 10 listopada 1969 r. do 22 lutego 1977r. pracował jako traktorzysta (wykaz A, dział VIII, poz.3 rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 i wykaz B, dział VIII, poz.3, punkt 1 zarządzenie nr 16 Ministra Rolnictwa Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z 31 marca 1988 r.).

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja jest uzasadniona.

Wnioskodawca ubiegał się o emeryturę z tytułu pracy w szczególnych warunkach w oparciu o przepis art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, póź. 1118 ze zm. - zwanej dalej ustawą o FUS). Zgodnie z art. 32 ust. 1 ustawy o FUS, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. (a poprzez art. 184 także po dniu 1 stycznia 1949, a przed 31 grudnia 1968 r.), będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. W myśl ust. 2 powołanego artykułu, dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia. Natomiast stosownie do ust. 4 art. 32, wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Za dotychczasowe przepisy należy uważać przepisy rozporządzenia, ale wyłącznie w zakresie regulowanym przez ustawę o emeryturach i rentach, a więc wieku emerytalnego, rodzaju prac lub stanowisk, oraz warunków, na jakich osobom wykonującym prace określone w ust. 2 i 3 art. 32 tej ustawy przysługuje prawo do emerytury (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 r., III ZP 30/01, OSNAPiUS 2002 Nr 10, póź. 243 oraz uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 czerwca 2004 r., P 17/03, OTK-A 2004 Nr 6, póź. 57). W myśl § 2 ust. 1 rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na warunkach w nim przewidzianych są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, natomiast według jego § 4 ust. 1, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Na wstępie należy zauważyć, że w judykaturze Sądu Najwyższego podkreśla się jednolicie, iż przewidziane w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach prawo do emerytury w niższym niż określony w art. 27 tej ustawy wieku emerytalnym jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Praca taka, świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo (por. między innymi wyroki z dnia 22 lutego 2007 r., I UK 258/06, OSNP 2008 Nr 5-6, póź. 81; z dnia 17 września 2007 r., III UK 51/07, OSNP 2008 Nr 21-22, póź. 328; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 62/07, Lex Nr 375653; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07, Lex Nr 483283; z dnia 13 listopada 2008 r., II UK 88/08, niepublikowany; z dnia 5 maja 2009 r., I UK 4/09, Lex Nr 509022). Stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia z 1983 r., okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 21 marca 2012 r. oddalił odwołanie uznając, że wnioskodawca wprawdzie pracował jako traktorzysta w okresie 10 listopada 1969 r. do 22 lutego 1977 r. w Spółdzielni Kółek Rolniczych w B. z/s w O., to jednak nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach stale i pełnym wymiarze czasu pracy bo były też okresy wykonywania innych prac nie mających takiego charakteru (remonty, prace warsztatowe). W apelacji wnioskodawca wskazał, że odnalazł (i załączył) świadectwo pracy w szczególnych warunkach z 18 czerwca 2004 r., z którego wynika, że w spornym okresie pracował jako traktorzysta (wykaz B, dział VIII, póź. 3, pkt 1 zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z 31 marca 1988 r.).

Nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika. Od tej reguły istnieją odstępstwa. Pierwsze z nich dotyczy sytuacji, kiedy inne równocześnie wykonywane prace stanowią integralną część (immanentną cechę) większej całości dającej się zakwalifikować pod określoną pozycję załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, póź. 43 ze zm.). Drugie odstępstwo dotyczy przypadków, kiedy czynności wykonywane w warunkach nienarażających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia mają charakter incydentalny, krótkotrwały, uboczny, (orz. SN z 12 kwietnia 2012 r., II UK 233/11, LEK nr (...)).

Kluczową kwestię w niniejszej sprawie stanowi możliwość kwalifikacji pracy ubezpieczonego wykonywanej na stanowisku traktorzysty wymienionej pod póź. 3, działu VIII - w transporcie i łączności - wykazu A stanowiącego załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Powyższe odpowiada póź. 3, pkt 1, dział VIII, wykaz B zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z 31 marca 1988 r. - prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych: kierowca ciągnika kołowego.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 września 2007 r., III UK 27/07, OSNP 2008 nr 21-22, póź. 325; z dnia 19 września 2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008 nr 21-22, póź. 329; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07, LEX nr 483283; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, póź. 75 i z dnia 24 marca 2009 r., I PK 194/08, LEX nr 528152). Decydującą rolę w analizie charakteru pracy ubezpieczonego z punktu widzenia uprawnień emerytalnych ma zatem możliwość jej zakwalifikowania pod którąś z pozycji wymienionych w wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że prawo do emerytury w wieku niższym od powszechnego z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Praca taka, świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo (por. między innymi wyroki z dnia 22 lutego 2007 r., I UK 258/06, OSNP 2008 Nr 5-6, póź. 81; z dnia 17 września 2007r., III UK 51/07, OSNP 2008 Nr 21-22, póź. 328; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 62/07, LEX Nr 375653; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07, LEX Nr 483283; z dnia 13 listopada 2008r., II UK 88/08, niepublikowany; z dnia 5 maja 2009 r., I UK 4/09, LEX Nr 509022). W związku z tym nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy,

wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika. Od tej reguły istnieją odstępstwa. Pierwsze z nich dotyczy sytuacji, kiedy inne równocześnie wykonywane prace stanowią integralną część (immanentną cechę) większej całości dającej się zakwalifikować pod określoną pozycję załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 62/07, LEX Nr 375653; dnia 5 maja 2009 r., I UK 4/09, LEX Nr 509022 oraz z dnia 11 marca 2009r., II UK 243/08 i tam powołane wcześniejsze orzecznictwo). Drugie odstępstwo dotyczy przypadków, kiedy czynności wykonywane w warunkach nienarządzających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia mają charakter incydentalny, krótkotrwały, uboczny (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008, I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, póż. 75 oraz z dnia 22 kwietnia 2009 r., II UK 333/08, LEX nr 1001310).

Biorąc zatem pod uwagę, iż z ustaleń Sądu Okręgowego wynikało, że wnioskodawca w spornym okresie pracował jako traktorzysta, a jedynie incydentalnie - gdy temperatura spadała poniżej -1/-2 st. C - nie wykonywał oprysków i wtedy zajmował się remontem, konserwacją ciągnika ewentualnie woził wapno lub materiał Cukrowni, przyjąć należy, że były to odstępstwa kwalifikowane jako wykonywanie prac stanowiących integralną część (immanentną cechę) większej całości dającej się zakwalifikować pod określoną pozycję załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze lub też jako czynności o charakterze incydentalnym, krótkotrwałym, ubocznym.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny na mocy art. 386 § 1 KPC orzekł jak w sentencji.